

VI

Vešli jsme tedy do hory. Všude byla tma. Pronikalo zde jen světlo z otevřených dveří. Trpaslíci a já jsem se rozhlíželi do všech stran a přemýšleli kudy jít. Stěny a sloupy byly velkolepé. Bylo skoro až nemožné pomyslet na to, že tohle všechno vytvořil jeden národ. Balin který byl už tak starý že si to tady pamatoval nás začal provádět.

“Budeme se držet jen horním poschodí, abychom nevzbudili draka hned na začátku. Pokud se nemýlím, bude ve sklepení zahrabaný ve zlatě.”

Horní poschodí bylo tak rozsáhlé že jsem se zde ne jednou ztratil. Vše tady také bylo ve skvělém stavu, zachovalé a přesně takové jaké to zde trpaslíci před lety nechali.

Po pár dnech odpočinku za mnou přišel Thorin s velkou knihou.

“Mistře pytlíku, přišel váš čas.”

Hlasitě jsem polkl, protože jsem věděl, že budu muset setkat se s drakem. Thorin otevřel velkou knihu a ukazoval mi obrázek divného kamene.

“Tohle, je arcikam. Má větší hodnotu než cokoliv, co ve sklepeních najdete. Ten, kdo vlastní tento kámen, je pánem hory, neboť to je její srdce.”

Po těchto slovech mě zavedl ke schodišti do sklepení, u kterého stáli i ostatní trpaslíci.

“Hodně štěstí.”

“Věříme vám, Bilbo.”

Sebral jsem tedy veškerou odvalu a začal scházet po schodišti dolů, minul jsme mnoho pater, až jsem došel na konec schodů, které ústily na malý balkon. Naprosto jsem žasl nad hromadami zlata šperků, a kdo ví čím vším. Sklepení bylo neskutečných rozměrů a já jsem měl najít jen jeden kámen která mohl být kdekoliv.

Avšak po drakovi ani stopy. Zdálo se jako by tam vůbec nebyl. Pomalu jsem sešel z balkonu a dával si obrovský pozor abych dělal co nejmenší hluk. Nějaká část mě doufala, že drak je třeba mrtvý ale tušil jsem, že to nebude zas tak snadné.

Na první pokus jsem si nacpal kapsy zlatem a do rukou jsem pobral dva zlaté poháry a utíkal jsem nahoru. Měl jsem hrozný strach. Trpaslíci se velice divili že jsem tak brzy zpět, ale když jsem jim vysypal kamsi na stul také jen žasli nad tím zlatem. Snažil jsem se jim vysvětlit, že nemám šanci arcikam najít. No ale znáte trpaslíky, jsou tvrdohlaví jako mezci. A za půl hodiny už jsem si to zase maširoval do sklepení. Rozhodl jsem se, že první si to trochu obhlédnu a třeba budu mít štěstí a arcikam najdu. Pomalu, malými kroky jsem se pohyboval po hromadě zlata a rozhlížel se. Kam ale oko dosáhlo jen zlato. Jak jsem se tak rozhlížel, zapomněl jsem se dívat

kam šlapu a zakopl jsem. Když jsem upadl tak to dost silně zacinkalo. To ale nebylo nic oproti tomu, o co jsem zakopl. Byl to pařát. Jeden z prstů drakovy nohy. Vzápětí se začala zvedat i obrovská drakova hlava. v tu chvíli jsem si nasadil prsten a byl pro draka neviditelný. Drak začal kolem sebe čenichat.

“Kdo jsi? Tvůj pach neznám. Proč se schováváš?”

“Já, já jsem hobit.”

Úkol: zkuste naběhat 100 schodů za co nejkratší čas.